

7 Μαρτίου 2017

Ο ακούραστος εργάτης του Ευαγγελίου π. Αθανάσιος Μπελαντώνας (†2 Μαρτίου 2017)

/ [Πεμπτουσία](#)

Κοιμήθηκε εν Κυρίω πριν λίγες ημέρες και συγκεκριμένα την 1 Μαρτίου 2017 ο π. Αθανάσιος Μπελαντώνας, ακούραστος εργάτης του Ευαγγελίου, του οποίου η ζωή ήταν ένα διαρκές δίδαγμα ευσεβείας.

Παραθέτουμε αμέσως παρακάτω το μεγαλύτερο μέρος του επικήδειου λόγου, που εκφώνησε στον Ιερό Ναό Αγίου Σπυρίδωνος Τριανδρίας Θεσσαλονίκης κατά την σχετική εξόδιο ακολουθία ο μεγάλος γιος του π. Αθανασίου, Αντώνιος Μπελαντώνας, πρώην ανώτατος δικαστικός λειτουργός της στρατιωτικής δικαιοσύνης, αντιστράτηγος ε.α.

«Λίγα λόγια να πω στην αγάπη σας αδελφοί μου για τον πατέρα μας , τον πατέρα Αθανάσιο, κάποια περιστατικά από την ζωή του προς πνευματική μας ωφέλεια και οικοδομή. Τόσο εμείς τα κατά σάρκα παιδιά του όσο και εσείς τα πνευματικά του παιδιά δοξάζουμε και ευχαριστούμε τον Θεό μας , γιατί μας αξίωσε να έχουμε πατέρα μας τον π. Αθανάσιο.

Ο π. Αθανάσιος γεννήθηκε το 1925 στην Τένεδο , στο νησί που βρίσκεται δίπλα στην Ίμβρο στα παράλια της Μικράς Ασίας. Εκεί ήταν ευκατάστατη η πατρική του οικογένεια. Ήταν μωρό ακόμα, όταν σκότωσαν τον πατέρα του , τον παππού μας τον Αντώνη. Έτσι η μητέρα του , η γιαγιά μας η Ασπασία , αναγκάστηκε για να γλυτώσει από τους τούρκους , να πάρει τα τέσσερα παιδιά της ,την Ειρήνη, την Βασιλική, τον Χριστόφορο και την πατέρα μας τον Αθανάσιο και να έλθει να μείνει το 1929 στην Ελλάδα.

Εδώ έζησαν μέσα στην φτώχεια και στην καταφρόνια. Αναγκάστηκε ο πατέρας μας για να βοηθήσει οικονομικά την οικογένειά του να εργαστεί από πολύ μικρή ηλικία. Είχαν πεθάνει μάλιστα οι δύο μεγάλες του αδελφές , η Ειρήνη και η Βασιλική, κάτι που καθιστούσε πιο επιτακτική την ανάγκη να εργαστεί.

Ευλόγησε ο Θεός και ο πατέρας μας γνώρισε τον Θεό από τα κατηχητικά, από τις χριστιανικές ορθόδοξες αδελφότητες . Λάτρευε τον Θεό. Κόχλαζε λάβα θείου έρωτα στα στήθη του. Σε ηλικία δεκαεπτά ετών περίπου δούλευε σε κάποιο βουλκανιζατέρ εδώ στην Θεσσαλονίκη. Τα βράδια κοιμόταν πάνω σε σαμπρέλλες. Συνήθιζε να διαβάζει καθημερινά την Αγία Γραφή. Στέναζε τότε η πατρίδα μας κάτω από την γερμανική κατοχή. Κάποια μέρα έκαναν έφοδο οι Γερμανοί στο βουλκανιζατέρ και ένας στρατιώτης έβαλε το περίστροφό του στο κρόταφο του πατέρα μας για να τον σκοτώσει. Είδε όμως την Αγία Γραφή ανοικτή και το σημείο του σταυρού που είχε επάνω της και έτσι τον άφησε να ζήσει. Το χέρι του Θεού τον προστάτευε συνεχώς και με θαυμαστό τρόπο.

Κάποια μέρα στην Πλατεία της Αγίας Σοφίας είχε συγκεντρωθεί κόσμος . Πυρπολούμενος από θείο έρωτα ο πατέρας μας , ήταν λαϊκός ακόμα, ανέβηκε πάνω σε ένα δένδρο και κήρυξε τον λόγο του Θεού. Τον άκουσαν με προσοχή. Συνήθιζε να το κάνει αυτό.

Χειροτονήθηκε διάκος στην Έδεσσα στις 1-3-1952 και την επομένη χειροτονήθηκε πρεσβύτερος. Τοποθετήθηκε στο Ριζάρι της Εδέσσης , όπου διετέλεσε ιερέυς επί 17 συναπτά έτη. Είχε τελειώσει το δημοτικό σχολείο, ιερατικό σχολείο στην Αθήνα και σχολή εξομολόγων στην Φλώρινα.

Τα άμφια που φορούσε είχαν φθαρεί, κάτι που τον στεναχωρούσε .Ήθελε να έχει

κάπως καλά άμφια για να επιτελεί τις ιερές ακολουθίες. Κάποια μέρα έρχεται στο χωριό ένα κύριος από την Έδεσσα και λέει στον πατέρα μας: «πάτερ πέσμου τι άμφια έχεις ανάγκη και θα στα κάνω εγώ, είδα στον ύπνο μου τον τάδε [δεν θυμόμαστε σήμερα το όνομα του αγίου] άγιο και μου είπε -πήγαινε στο ιερέα του Ριζαρίου και ότι άμφια έχει ανάγκη να του τα κάνεις». Έτσι ο πατέρας μας απέκτησε καινούργια άμφια και τελούσε μ' αυτά τις ιερές ακολουθίες.

Κάθε μέρα έβαζε πρώτα μετάνοια στην μητέρα του , την γιαγιά μας την Ασπασία, φιλούσε το χέρι της ,έπαιρνε την ευχή της και μετά έφευγε από το σπίτι για να ασχοληθεί με την διακονία και το λειτούργημά του. Κατά καιρούς έβαζε μετάνοια και σε μας τα μικρά παιδιά του. Αυτό μας συγκλόνιζε. Λέγαμε να μην τον στεναχωρήσουμε ξανά , για να μην τον φέρουμε στην δύσκολη αυτή θέση να μας βάλει μετάνοια.

Όταν ήμουν υποψήφιος για την Στρατιωτική Σχολή Αξιωματικών Σωμάτων για το δικαστικό σώμα , επρόκειτο να περάσω κάποια τεστ, ψυχοσωματικές δηλαδή δοκιμασίες , που τις πραγματοποιούσε το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας για να ελέγξει την ψυχοσωματική κατάσταση των υποψηφίων αξιωματικών. Κάποια στιγμή κάποιος κύριος έγραψε σ' ένα χαρτί ένα όνομα, μου το έδωσε και μου είπε «πήγαινε βρες εκ μέρους μου αυτόν τον κύριο στην Αθήνα, όταν πρόκειται να περάσεις από τα τέστ, για να σε βοηθήσει». Διηγήθηκα το περιστατικό στον πατέρα μου, οπότε παίρνει το χαρτί ,το σχίζει και μου λέει: [[«μη πεποίθατε επ' άρχοντας επί υιούς ανθρώπων ος ουκ έστι σωτηρία και επικατάρατος πας ο ελπίζων επί άνθρωπον », μας διδάσκει παιδί μου ο Θεός στην Αγία Γραφή. Μην ελπίζεις σε άνθρωπο ,να έχουμε την ελπίδα μας στον Θεό και δεν θα μας αφήσει. Πήγαινε δώσε τις εξετάσεις ,στηριζόμενος μόνο στον Θεό]]. Έτσι χάριτι Θεού και ελέω γονέων όπου έδωσα εξετάσεις πέρασα.

Ήταν άνθρωπος της προσευχής . Συνήθιζε στο χωριό, σχεδόν καθημερινά, να πηγαίνει βαθιά μέσα στο βουνό για να μην τον ακούει κανείς και εκεί μόνος μόνω τω Θεώ προσευχόταν με δυνατή φωνή.

Απέφευγε να μας μιλάει για τον Θεό με λόγια . Μας μιλούσε για τον Θεό με την ζωή του ,μας δίδασκε με την όλη βιωτή του . Μας κήρυττε με τις πράξεις του την λατρεία προς τον Θεό και την αγάπη προς τους ανθρώπους.

Είχε μια ανεπιτήδευτη πηγαία αγάπη και απλότητα προς όλους τους ανθρώπους. Η όλη του εγκάρδια και απλή συμπεριφορά είχε πνευματική δύναμη και μεταδοτικότητα ,μετέδιδε Χριστό και τον άκουγαν με προσοχή και ενδιαφέρον. Πολλές ψυχές βρήκαν πνευματική ανάπαυση κοντά του.

Όλη του η ζωή ήταν ένα κήρυγμα μετανοίας. Διακαής του πόθος ήταν να μεταδώσει στους ανθρώπους το μήνυμα της σώζουσας αλήθειας του Ευαγγελίου, να δει το μήνυμα αυτό να ριζώνει στις καρδιές των ανθρώπων και να καρποφορεί την σωτηρία τους. Ποθούσε να γνωρίσει ο άνθρωπος τον σκοπό για τον οποίο έρχεται στον κόσμο, ποιός είναι ο προορισμός του. Μας δίδασκε με την όλη του ζωή ότι σκοπός του ανθρώπου είναι να γίνει ο άνθρωπος ότι και ο Χριστός, Θεός κατά φύση και άνθρωπος ο Χριστός , θεός κατά χάρη και άνθρωπος ο άνθρωπος.

Μακάρι τον έμπρακτο και έμπονο αυτό κήρυγμά του να βρει απήχηση στις καρδιές μας.»

Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι ο π. Αθανάσιος χειροτονήθηκε διάκος την 1-3-1952 και ώρα 10.00 και κοιμήθηκε εν Κυρίω 65 χρόνια μετά πάλι όμως την ίδια ημέρα και ώρα, δηλαδή 1-3-2017 και ώρα 10.00.

Κηδεύτηκε στις 2-3-2017, μνήμη του Αγίου Παπανικόλα του Πλανά.

Στο Ριζάρι Εδέσσης με την αμέριστη βοήθεια και την συμπαράσταση των κατοίκων του χωριού έκτισε με πολύ κόπο Ιερό Ναό, που τιμάται [ο μοναδικός στην Ελλάδα] στο όνομα των 318 Θεοφόρων Πατέρων της Α Οικουμενικής Συνόδου.

Αιωνία η μακαρία μνήμη του.